

Arrest

nr. 232 061 van 31 januari 2020
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat F. PAUWELS
Leopold De Waelstraat 12
2000 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 15 oktober 2019 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 12 september 2019 tot beëindiging van het verblijf met verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 10 december 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 januari 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat F. PAUWELS, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat E. WILLEMS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten.

Op 4 oktober 2012 neemt de gemachtigde van de minister van Justitie de beslissing waarbij de minderjarigheid van de verzoekende partij na het uitvoeren van een leeftijdsonderzoek erkend wordt. In diezelfde beslissing wordt aangegeven dat de Dienst Voogdij onmiddellijk dient over te gaan tot de

aanwijzing van een voogd. Ook wordt beslist dat de voogdij van rechtswege beëindigd wordt op 21 maart 2014.

Op 17 september 2012 dient de verzoekende partij als niet-begeleide minderjarige vreemdeling een verzoek in om internationale bescherming.

Op 29 maart 2013 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze weigeringsbeslissing wordt door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) bevestigd bij arrest van 25 juli 2013 met nummer 107 372.

Op 23 september 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris van Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing houdende het bevel tot terugbrenging, aan de voogd van verzoekende partij ter kennis gebracht. De voogd van de verzoekende partij tekent beroep aan tegen deze beslissing. Bij arrest van 21 februari 2014 met nummer 119 321 vernietigt de Raad de beslissing van 23 september 2013.

Op 21 januari 2014 dient de verzoekende partij een tweede verzoek om internationale bescherming in die op 24 januari 2014 door de Dienst Vreemdelingenzaken wordt geannuleerd.

De verzoekende partij verzoekt op 20 februari 2014 als niet-begeleide minderjarige vreemdeling voor de derde maal om internationale bescherming.

Op 28 oktober 2014 beslist de commissaris-generaal tot toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

Bij vonnis van de correctionele rechtbank te Antwerpen, afdeling Antwerpen, van 14 april 2017 wordt verzoeker wegens medeplichtigheid aan zware diefstal en wegens heling veroordeeld tot (onder meer) een gevangenisstraf van een jaar.

Bij schrijven van 12 december 2017 verzoekt de directeur-generaal van de Dienst Vreemdelingenzaken de commissaris-generaal om de aan de verzoekende partij toegekende subsidiaire beschermingsstatus in te trekken op basis van artikel 49/2, § 4, tweede lid en artikel 55/4, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) omwille van de veroordeling van 14 april 2017.

Op 22 januari 2018 neemt de commissaris-generaal de beslissing tot intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus. De intrekking van de subsidiaire bescherming wordt bij arrest van 26 juni 2019 met nummer 223 251 bevestigd door de Raad.

Op 12 september 2019 neemt de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde van de minister) de beslissing tot beëindiging van het verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit zijn de bestreden beslissingen die gezamenlijk in één akte aan de verzoekende partij ter kennis worden gebracht op 17 september 2019 en waarvan de motieven als volgt luiden:

“Mijnheer

naam : [A.]

voornaam : [L.]

geboortedatum : 21.03.1996

geboorteplaats: Safid Sang

nationaliteit : Afghanistan

Krachtens artikel 21 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt een einde gemaakt aan uw verblijf en krachtens artikel 7, eerste lid, 3°, wordt u bevolen het grondgebied van België te verlaten, alsook het grondgebied van de Staten die het Schengenacquis volledig toepassen, tenzij u beschikt over de documenten die zijn vereist om die Staten binnen te komen, binnen 30 dagen vanaf de kennisgeving van de beslissing, om de volgende redenen van openbare orde:

U diende twee verzoeken om internationale bescherming in, waarvan het laatste op 20/02/2014. Op 28/10/2014 werd u door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (CGVS) de subsidiaire beschermingsstatus toegekend, een beslissing waarvan u op 29/10/2014 in kennis werd gesteld. Als gevolg van deze beslissing werd u in het bezit gesteld van een verblijfsrecht van beperkte duur en werd u op 15/04/2015 een A-kaart afgeleverd, op heden geldig tot 03/04/2020.

Op 14/04/2017 werd u door de Correctionele Rechtbank te Antwerpen definitief veroordeeld tot een gevangenisstraf van 1 jaar wegens diefstal door middel van braak, inklimming of valse sleutels.

Dientengevolge werd door de DVZ op 21/01/2019 met toepassing van artikel 49/2, § 4, tweede lid (en artikel 55/4, § 2), van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen een verzoek tot intrekking van uw subsidiaire beschermingsstatus aan het CGVS verstuurd. In het licht van de heroverweging van uw subsidiaire beschermingsstatus werd u door het CGVS op 03/01/2018 gehoord teneinde u de mogelijkheid te bieden alle argumenten aan te brengen die het behoud van uw subsidiaire beschermingsstatus kunnen rechtvaardigen.

Op 22/01/2018 heeft het CGVS uw subsidiaire beschermingsstatus ingetrokken op basis van artikel 55/5/1, § 2, 1°, van de wet van 15 december 1980, een beslissing waarvan u op 23/01/2018 in kennis werd gebracht. Het CGVS concludeerde dat uw subsidiaire beschermingsstatus diende te worden ingetrokken omdat u uitgesloten had moeten zijn in de zin van artikel 55/4. Bovendien oordeelde het CGVS dat niet kan gesteld worden dat u omwille van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet niet zou kunnen worden teruggeleid naar u land van herkomst. Tot slot gaf het aan dat u in Kabul over een veilig en redelijk intern vluchtalternatief beschikt.

U diende tegen voormelde beslissing van het CGVS op 23/02/2018 een schorsend beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RW). Op 28/06/2019 werd de intrekking van uw subsidiaire beschermingsstatus door de RVV bevestigd en bijgevolg is deze intrekking definitief geworden.

Gezien uw subsidiaire beschermingsstatus definitief werd ingetrokken op grond van artikel 55/5/1, § 2, 1°, van de wet van 15 december 1980, staat vast dat de minister of zijn gemachtigde kan beslissen uw verblijf te beëindigen en u een bevel om het grondgebied te verlaten te geven.

U werd op 24/07/2019 via een aangetekend schrijven, dat door de DVZ naar het laatste adres vermeld in het Rijksregister werd gestuurd, uitgenodigd om alle documenten en elementen aan te brengen waarvan u het nodig acht dat de DVZ hiervan kennis heeft ten einde uw situatie correct in te schatten, zodoende een beslissing tot intrekking of beëindiging van het verblijfsrecht te verhinderen of beïnvloeden (art. 62, § 1, eerste lid, van de wet van 15/12/1980). U gaf gevolg aan dit schrijven en bezorgde de DVZ een ingevulde vragenlijst en volgende bijlagen: een attest van hoofdverblijfplaats met historiek; een uittreksel met historiek adressen met de toestand van 21/11/2018; een curriculum vitae; een huurcontract voor een appartement; een huurovereenkomst van korte duur voor een woning bestemd tot hoofdverblijfplaats van de huurder; een kalender/overzicht van lessen integratie en inburgering; een attest van maatschappelijke oriëntatie; een model 2bis; een attest van inschrijving als werkzoekende; loonfiches en een overzicht van gepresteerde werkuren.

Bij het nemen van deze beslissing tot beëindiging van uw verblijf en het bevel om het grondgebied te verlaten zal met al deze elementen, evenals alle andere actueel in uw dossier aanwezige elementen, rekening worden gehouden. In toepassing van artikel 23, § 2, (en van artikel 74/13) van de wet van 15 december 1980 wordt bij het nemen van deze beslissingen rekening gehouden met de ernst of de aard van de inbreuk op de openbare orde of de nationale veiligheid die u heeft begaan, of met het gevaar dat van u uitgaat, en met de duur van uw verblijf in het Rijk. Er wordt ook rekening gehouden met het bestaan van banden met uw land van verblijf of met het ontbreken van banden met uw land van oorsprong, uw leeftijd en met de gevolgen voor u en uw familieleden.

We merken op dat u in het kader van uw eerste verzoek om internationale bescherming dd. 17/09/2012 verklaarde dat u het Rijk een dag eerder binnenkwam, met andere woorden ongeveer 7 jaar geleden. We merken evenwel op dat u pas sinds uw tweede verzoek om internationale bescherming dd. 20/02/2014 regelmatig en ononderbroken in het Rijk verblijft. Het loutere feit dat u meer dan 5,5 jaar regelmatig en ononderbroken in het Rijk verblijft, volstaat op zich niet om van een doorgedreven integratie of hechte sociale of culturele banden met de Belgische samenleving te spreken.

In de door u ingevulde vragenlijst verklaarde u 3 jaar OKAN te hebben gevolgd in Eeklo en een diploma bakkerij te hebben behaald. Daarnaast gaf u aan in een carwash te Brussel te werken en Nederlands te lezen en schrijven. Ter ondersteuning van uw verklaringen legde u een kalender/overzicht van lessen integratie en inburgering voor, een attest van maatschappelijke oriëntatie, een attest van inschrijving als werkzoekende en loonfiches en een overzicht van gepresteerde werkuren voor.

We wijzen er op dat de inspanningen die u leverde om zich in de Belgische samenleving te integreren, geen afbreuk doen aan het feit dat u op 14/04/2017 door de Correctionele Rechtbank te Antwerpen veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van 1 jaar wegens diefstal door middel van braak, inklimming of valse sleutels. Deze feiten werden door de Correctionele Rechtbank als ernstig gekwalificeerd.

Wat mogelijke gezins- of familiebanden in België betreft, merken we op dat u in de door u ingevulde vragenlijst verklaarde twee in België verblijvende broers te hebben. U verklaarde daarnaast dat uw moeder, broers en zussen in Sawbi (Pakistan) verblijven. Vooreerst wijzen we er op dat aan uw verklaringen aangaande uw gezins- en familielevens bezwaarlijk geloof kan worden gehecht, daar u tijdens uw gehoor bij het CGVS dd. 03/01/2018 manifest tegenstrijdige verklaringen aflegde aangaande uw gezins- en familielevens, evenals onduidelijke verklaringen aflegde aangaande uw herkomst. Aangaande uw gezins- en familielevens, verklaarde u aan het CGVS dat 2 broers, [K.B.] en [W.] wellicht in Kabul verblijven, terwijl u eerder beweerde dat zij bij een verkeersongeluk om het leven kwamen. In de door u ingevulde vragenlijst die u aan de DVZ bezorgde, verklaarde u dat uw broer [K.B.] in België verblijft. Bijgevolg gaf u zowel aan de DVZ als aan het CGVS manifest tegenstrijdige verklaringen over uw gezins- en familielevens, waardoor u de geloofwaardigheid van uw verklaringen ernstig geschaad wordt.

Daarnaast merken we op dat u uw subsidiaire beschermingsstatus verworven heeft op basis van uw Afghaanse nationaliteit, maar verklaarde op een ander ogenblik aan het CGVS dat u van Pakistaanse herkomst bent. We wijzen er ook op dat u, zonder enige nadere toelichting, op verschillende door u aan de DVZ bezorgde documenten ('attest van hoofdverblijfplaats met historiek' en 'uittreksel met historiek adressen met de toestand van 21/11/2018') handmatig uw geboorteplaats, geboorteland en nationaliteit wijzigde. In de door u ingevulde vragenlijst vermeldt u geboren te zijn in Safid Sang en de Afghaanse nationaliteit te bezitten, op de documenten die u handmatig aanpaste verklaart u geboren te zijn te Swabi (Pakistan) en de Pakistaanse nationaliteit te bezitten.

Bijgevolg kan enkel geconcludeerd worden dat u de Belgische instanties op verschillende momenten manifest tegenstrijdige verklaringen verschaftte, zowel wat uw herkomst als uw gezins- en familielevens betreft, wat de geloofwaardigheid van uw verklaringen ernstig schaadt. Het kan de Belgische autoriteiten bijgevolg niet euvel worden geduid dat het met uw gezins- en familielevens onmogelijk rekening kan houden. Uw houding wijst ook op een manifest gebrek aan bereidwilligheid tot medewerking met de Belgische autoriteiten.

Er kan dan ook enkel geconcludeerd worden dat u niet aannemelijk maakt een in België bestaand gezins- of familielevens te hebben. Bijgevolg is er geen familiaal beletsel voor het nemen van deze beslissing tot beëindiging van uw verblijf en het bevel om het grondgebied te verlaten.

Betreffende uw medische situatie, merken we op dat u in de door u ingevulde vragenlijst op de vraag of u een ziekte heeft die u belemmert om te reizen of naar uw herkomstland terug te keren antwoordde dat u geen ziekte hebt en gezond bent. Bijgevolg zijn er geen indicaties dat u medische problemen ervaart die een terugkeer naar uw land van herkomst in de weg staan.

Betreffende een terugkeer naar uw land van herkomst, verklaarde u in de vragenlijst niet te kunnen terugkeren omwille van de gevaarlijke levensomstandigheden. We merken op dat u zich uitdrukt in algemeen vage bewoordingen, zonder ook maar enig begin van bewijs aan te leveren. Daarnaast merken we op dat u niet aannemelijk maakt waarom u specifiek bij een terugkeer het slachtoffer zou worden van deze vermeende gevaarlijke levensomstandigheden. We merken ook op dat het CGVS van oordeel was dat u in Kabul over een redelijk en veilig intern vluchtalternatief beschikt. U maakt op geen enkele manier aannemelijk waarom een terugkeer naar uw land van herkomst een schending van artikel 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 zou impliceren.

Tot slot merken we op dat de kennis, vaardigheden en ervaring die u gedurende uw verblijf in België opdeed, geenszins verloren gaan en door u aangewend kunnen worden om u in de toekomst elders te vestigen en te integreren."

2. Over de rechtspleging

Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid van de Vreemdelingenwet, *“doet de Raad uitspraak op basis van de synthesememorie behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft.”*

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Enig middel

In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de formele motiveringsplicht, van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

3.1.1. Standpunt van de verzoekende partij

De verzoekende partij adstrueert haar enig middel en de repliek op de nota met opmerkingen als volgt in de synthesememorie:

“Doordat de bestreden beslissing hoofdzakelijk is gesteund op de correctionele veroordeling van verzoeker ingevolge vonnis dd. 17/04/2017 van de correctionele rechtbank Antwerpen wegens feiten van diefstal door middel van braak, inklimming of valse sleutels,

Doordat er bij het nemen van de bestreden beslissing geen rekening werd gehouden met alle elementen die door verzoeker werden aangebracht,

Terwijl er grondig had moeten onderzocht worden of er in hoofde van verzoeker een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving uitgaat,

Terwijl bij het nemen van een beslissing rekening dient te worden gehouden met alle elementen die werden aangebracht door verzoeker : aankomst in België als minderjarige en adolescentie in afwezigheid van ouders, vervreemding van zijn familie, geen banden met het land van herkomst, 2 broers in België, centrum van zijn belangen in België, ver doorgedreven integratie, breuk met het verleden, verzoeker heeft zich herpakt, verwestering, onveilige situatie bij terugkeer wegens geïmagineerd worden als spion en/of als welstellend persoon met alle gevolgen van dien, schending van artikel 3 EVRM,

Zodat de bestreden beslissing een schending inhoudt van genoemde wetsbepalingen van de genoemde verplichting en van genoemd beginsel,

TOELICHTING

Krachtens artikel 21 van de Vreemdelingenwet wordt een einde gemaakt aan het verblijf van verzoeker en krachtens artikel 7, eerste lid, 3°, wordt aan verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten afgegeven om redenen van openbare orde,

Artikel 21 van de Vreemdelingenwet stelt dat de minister of zijn gemachtigde een einde kan maken aan het verblijf van een onderdaan van een derde land die voor een beperkte of onbeperkte duur tot verblijf is toegelaten of gemachtigd, om redenen van openbare orde of nationale veiligheid,

Artikel 23 van de Vreemdelingenwet bepaalt :

§ 1. De beslissingen tot beëindiging van het verblijf genomen krachtens de artikelen 21 en 22 zijn uitsluitend gebaseerd op het persoonlijk gedrag van de betrokkene en mogen niet op economische gronden berusten.

Het gedrag van de betrokkene moet een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving zijn. Motiveringen die los staan van het betrokken individuele geval of met algemene preventieve redenen verband houden, mogen niet worden aangevoerd.

§ 2. Er wordt bij het nemen van de beslissing rekening gehouden met de ernst of de aard van de inbreuk op de openbare orde of de nationale veiligheid die hij heeft begaan, of met het gevaar dat van hem uitgaat, en met de duur van zijn verblijf in het Rijk.

Er wordt ook rekening gehouden met het bestaan van banden met zijn land van verblijf of met het ontbreken van banden met zijn land van oorsprong, met zijn leeftijd en met de gevolgen voor hem en zijn familieleden.

Ten deze stelt verzoeker dat, om toepassing te kunnen maken van deze bepalingen om het verblijfsrecht te beëindigen, er een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving moet zijn, en dat dit niet wordt aangetoond in de bestreden beslissing,

Het is duidelijk dat de loutere veroordeling wegens diefstal door middel van braak, inklimming of valse sleutels bij vonnis dd. 14/04/2017 op zich geen bewijs vormt van een actuele en voldoende ernstige bedreiging van de openbare orde,

Uit de bestreden beslissing blijkt niet dat verzoeker ondanks deze veroordeling in staat zou zijn of de intentie zou hebben om nog misdrijven tegen het belang van de samenleving te plegen,

De beslissing is gesteund op de feiten die verzoeker in het verleden heeft gepleegd en motiveert niet waarom hij actueel een gevaar zou zijn voor de samenleving,

Uit de bestreden beslissing blijkt niet dat er rekening werd gehouden met de graad van ernst of de aard van de inbreuk op de openbare orde,

Voor wat betreft het begrip “ernstige redenen van openbare orde”, wordt dit door de wetgever omschreven als de vertaling van “het idee dat de omstandigheden van het geval een belangrijkere graad van ernst moeten vertonen” dan gewone redenen van openbare orde. De wetgever benadrukte voorts dat wanneer de overheid overweegt een einde te maken aan het verblijf om redenen van openbare orde of nationale veiligheid zij “geval per geval, (moet) nagaan of de bedreiging die de betrokkene vertegenwoordigt wel voldoende ernstig is om dat te doen, gelet op zijn verblijfsstatus”. Daartoe moeten alle relevante gegevens, feitelijke en juridische, die specifiek zijn voor het geval in aanmerking worden genomen. Verscheidene factoren kunnen zo van invloed zijn op de ernst van de bedreiging, zoals de aard of de omvang van de feiten, de aard en de ernst van de opgelopen of uitgesproken sancties, de juridische en/of politieke context van de feiten, zowel op nationaal als op internationaal vlak, de status van het slachtoffer, de graad van verantwoordelijkheid of betrokkenheid van de betrokkene, de sociale of beroepsstatus van de betrokkene, zijn neiging tot herhaling of tot volhouden van zijn gedrag, de modus operandi, enzovoort. (RvV, 08/08/2019, arrest nr. 224.735)

De bestreden beslissing, die genomen is op grond van artikel 21 van de vreemdelingenwet, moet overeenkomstig artikel 23, § 1 van de vreemdelingenwet uitsluitend gebaseerd zijn op het persoonlijk gedrag van de verzoeker dat een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving moet zijn,

Verzoeker werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van één jaar wegens feiten van diefstal door middel van braak, inklimming of valse sleutels bij vonnis dd. 17/04/2017 van de correctionele rechtbank Antwerpen,

Uit de bestreden beslissing blijkt niet dat (voldoende) werd onderzocht of de bedreiging uitgaande van verzoeker wel voldoende ernstig is,

Ten deze verwijst verzoeker naar arrest nummer 214.315 van 19/12/2018 waarbij de Raad het begrip “ernstig misdrijf” verduidelijkt in geval van uitsluiting van de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad beslist dat het CGVS onterecht de subsidiaire beschermingsstatus introk van een Afghaanse man die in België veroordeeld was voor diefstal met geweld,

Verzoeker heeft zichzelf verdedigd voor de correctionele rechtbank. Verzoeker berustte in het vonnis en is om die reden niet in hoger beroep gegaan,

Verzoeker heeft zich herpakt en hulp gezocht bij hulpverleningsorganisaties onder meer het OCMW Antwerpen,

Nergens in de bestreden beslissing valt te lezen dat verzoeker als niet-begeleide minderjarige vreemdeling in 2012 in België is aangekomen en welke impact dit heeft gehad op zijn verdere ontwikkeling,

Ten deze wordt de strafrechtelijke veroordeling aangehaald om deze vaststelling te bestrijden wat niet afdoende is,

Verzoeker was bij zijn aankomst 16 jaar. Hij werd meerderjarig op 21/03/2014,

Dit betekent dat verzoeker er tijdens de belangrijke adolescentiejaren alleen voorstond en hij zichzelf heeft moeten opvoeden zonder de aanwezigheid van zijn ouders,

De asielaanvragen werden gedaan tijdens de minderjarigheid. De laatste asielaanvraag werd gedaan op 20/02/2014 en op 28/10/2014 kreeg hij de subsidiaire beschermingsstatus toegekend,

Verzoeker heeft de asielprocedure doorlopen grotendeels tijdens zijn minderjarigheid. Verzoeker heeft weliswaar onduidelijke en/of tegenstrijdige verklaringen afgelegd op bepaalde punten maar dit impliceert niet dat zijn verhaal over gans de lijn ongeloofwaardig is,

Verzoeker heeft zich geïntegreerd en spreekt goed Nederlands en is werkbereid,

Deze positieve elementen worden wederom tegengesproken met te verwijzen naar de correctionele veroordeling,

Verzoeker verblijft sedert 2012 in België. Hierdoor is hij vervreemd van zijn familie en zijn er geen banden meer met zijn land van herkomst te meer omdat hij hier volwassen is geworden en een eigen leven heeft uitgebouwd,

Verzoeker heeft 2 broers in België. Om de contacten met zijn broers te optimaliseren is hij van Antwerpen naar Brussel verhuisd,

Uit het bovenstaande blijkt dat verzoeker hechte banden heeft met België en inspanningen heeft geleverd om zich te integreren in de Belgische samenleving en hier het centrum van zijn belangen heeft gevestigd,

In de bestreden beslissing wordt voorbijgegaan aan het feit dat verzoeker zich heeft herpakt en lessen getrokken heeft uit het verleden,

Bij het nemen van een verwijderingsmaatregel dient men de verenigbaarheid te toetsen met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. De verwerende partij is echter niet overgegaan tot een zorgvuldig onderzoek van het risico op schending van artikel 3 EVRM in geval van terugkeer naar het land van herkomst, in casu Afghanistan,

Verwerende partij baseert zich ten onrechte enkel op het advies van het CGVS dat meent dat verzoeker mag worden teruggeleid naar Afghanistan, zonder rekening te houden met alle elementen van het dossier,

Verweerder heeft nagelaten om verder grondig onderzoek te voeren,

In casu heeft verwerende partij zich tevreden gesteld met het aangeven dat het CGVS van oordeel is dat verzoeker in Kabul over een redelijk en veilig vluchtalternatief beschikt,

Verwerende partij heeft geen rekening gehouden met alle elementen van het dossier, onder meer de verwestering van verzoeker en de specifieke situatie in de regio van herkomst en Kabul,

Door simpelweg te verwijzen naar het advies van het CGVS ziet verwerende partij de problemen over het hoofd die verzoeker te wachten staan bij een terugkeer door zijn langdurig verblijf in het Westen,

Uit de bestreden beslissing blijkt dat verwerende partij voor wat betreft de argumentatie over artikel 3 van het EVRM enkel verwijst naar het advies van het CGVS in de beslissing tot intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus van verzoeker,

Verzoeker kan niet terugkeren naar zijn land van herkomst door de gevaarlijke levensomstandigheden. Er is het gevaar in het kader van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst en het gevaar dat terugkeerders naar Afghanistan geïdoleerd worden als spion of welstellend persoon met alle gevolgen van dien voor hun leven en/of fysieke integriteit,

Verzoeker vreest een slechte behandeling en gevaarlijke levensomstandigheden als zijnde een terugkeerder vanuit het Westen naar Afghanistan,

Een terugkeer naar Afghanistan zal zeker schade veroorzaken in hoofde van verzoeker welke moeilijk te herstellen valt,

Bijgevolg vordert verzoeker, gelet op het bovenstaande terecht de schorsing van de tenuitvoerlegging,

Door geen rekening te houden met alle elementen van de zaak en zelf geen onderzoek te voeren maar enkel te steunen op het advies van het CGVS wordt de formele en materiële motiveringsplicht geschonden en is de gemachtigde onzorgvuldig geweest bij het nemen van de beslissing,"

3.1.2. Standpunt van de verwerende partij

De verwerende partij heeft als volgt gerepliceerd op het middel van de verzoekende partij:

"Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat verzoeker niet betwist op 14.04.2017, door de Correctionele Rechtbank te Antwerpen definitief veroordeeld te zijn geweest tot een hoofdgevangenisstraf van 1 jaar, wegens diefstal door middel van braak, inklimming of valse sleutels. Hij toont verder niet aan tegen dit vonnis hoger beroep te hebben aangetekend, waardoor de veroordeling definitief en niet meer betwistbaar is. Vervolgens werd verzoekers subsidiaire beschermingsstatus ingetrokken door de CGVS die concludeerde dat verzoeker een gevaar vormt voor de samenleving omdat hij definitief is veroordeeld voor een ernstig misdrijf. Verzoeker stelde hiertegen beroep in bij de Raad, die bij arrest nr. 223.251 van 26.06.2019 de intrekkingbeslissing van de CGVS bevestigde, waardoor de intrekkingbeslissing definitief is.

In de bestreden beslissing wordt verwezen naar de intrekkingbeslissing van de CGVS, conform artikel 55/5/1 §2-1° van de Vreemdelingenwet evenals naar het arrest van de Raad waarbij die beslissing bevestigd werd.

Dit artikel luidt:

"§ 2. De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen trekt de subsidiaire beschermingsstatus in:

1° ten aanzien van de vreemdeling die met toepassing van artikel 55/4, §§ 1 of 2 uitgesloten wordt of had moeten zijn;."

Artikel 55/4 §1 c luidt:

"Een vreemdeling wordt uitgesloten van de subsidiaire beschermingsstatus wanneer er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat:

(...)

c) hij een ernstig misdrijf heeft gepleegd;"

Waar verzoeker thans betwist dat zijn huidige gedrag een actuele, werkelijk en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormt is voor de samenleving omdat hij definitief veroordeeld is voor een ernstig misdrijf richt hij zijn grief tegen de beslissing van de CGVS en niet tegen de bestreden beslissing. De beslissing van de CGVS is niet het voorwerp van huidige beroep waardoor verzoekers grief niet dienstig is.

Het betoog waarbij verzoeker tracht aan te tonen geen gevaar voor de openbare orde te zijn en aldus de ernst van het misdrijf te minimaliseren is bijgevolg niet dienstig.

Uit de bestreden beslissing blijkt verder dat verzoeker op 24.07.2019, in het kader van zijn intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus werd uitgenodigd om alle argumenten aan te brengen die het behoud van de subsidiaire beschermingsstatus zouden kunnen rechtvaardigen. De bestreden beslissing

geeft een opsomming van alle documenten die verzoeker vervolgens heeft overgemaakt, inclusief de ingevulde vragenlijst hoorrecht. De bestreden beslissing motiveert hieromtrent als volgt: “[...]”

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt aldus dat het Bestuur, naast zijn veroordeling d.d. 14.04.2017, eveneens rekening heeft gehouden met de door verzoeker ingevulde vragenlijst en voorgelegde documenten in verband met zijn verzoeken tot internationale bescherming, zijn integratie en tewerkstelling, zijn gezondheidssituatie en de voorgehouden familieleden in België. Tevens heeft het Bestuur gemotiveerd omtrent zijn banden met zijn land van herkomst en de eventuele gezins- of familiebanden in België.

Verzoeker toont niet aan welke elementen het Bestuur zou hebben veronachtzaamd bij het nemen van de bestreden beslissing.

Een schending van de door verzoeker aangehaalde rechtsbeginselen wordt niet aangetoond.

Het enige middel is ongegrond.”

3.1.3. Beoordeling van het middel

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669). De materiële motiveringsplicht vereist dat er voor elke administratieve beslissing rechtens aanvaardbare motieven moeten bestaan, wat onder meer inhoudt dat die motieven steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die relevant zijn en met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld (RvS 29 maart 2012, nr. 218.725). Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht dient te worden onderzocht in het licht van de wettelijke bepaling die in de bestreden beslissing wordt toegepast, *in casu* artikel 23 van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

“§ 1. De beslissingen tot beëindiging van het verblijf genomen krachtens de artikelen 21 en 22 zijn uitsluitend gebaseerd op het persoonlijk gedrag van de betrokkene en mogen niet op economische gronden berusten.

Het gedrag van de betrokkene moet een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving zijn. Motiveringen die los staan van het betrokken individuele geval of met algemene preventieve redenen verband houden, mogen niet worden aangevoerd.

§ 2. Er wordt bij het nemen van de beslissing rekening gehouden met de ernst of de aard van de inbreuk op de openbare orde of de nationale veiligheid die hij heeft begaan, of met het gevaar dat van hem uitgaat, en met de duur van zijn verblijf in het Rijk.

Er wordt ook rekening gehouden met het bestaan van banden met zijn land van verblijf of met het ontbreken van banden met zijn land van oorsprong, met zijn leeftijd en met de gevolgen voor hem en zijn familieleden.”

Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij bij aangetekend schrijven van 24 juli 2019 werd gevraagd om een vragenlijst in te vullen en deze verklaringen te ondersteunen met stavingstukken. Zoals ook in de bestreden beslissing wordt gesteld heeft de verzoekende partij gevolg gegeven aan dit schrijven: “U [...] bezorgde de DVZ een ingevulde vragenlijst en volgende bijlagen: een attest van hoofdverblijfplaats met historiek; een uittreksel met historiek adressen met de toestand van 21/11/2018; een curriculum vitae; een huurcontract voor een appartement; een huurovereenkomst van korte duur voor een woning bestemd tot hoofdverblijfplaats van de huurder; een kalender/overzicht van lessen integratie en inburgering; een attest van maatschappelijke oriëntatie; een model 2bis; een attest van inschrijving als werkzoekende; loonfiches en een overzicht van gepresteerde werken.”

De verzoekende partij betoogt dat er niet daadwerkelijk rekening werd gehouden met alle door de verwerende partij gekende elementen. Zij stelt immers dat er nergens rekening wordt gehouden met het feit dat zij als niet-begeleide minderjarige vreemdeling het land is binnengekomen en aldus deels is opgegroeid in België. Zij wijst er ook op dat zij zichzelf heeft moeten opvoeden en dat zij volwassen is geworden in België, waardoor zij geen nauwe banden met haar land van herkomst heeft en zij in België haar centrum van belangen heeft.

Wat betreft het verblijf in België wordt het volgende gemotiveerd: *“We merken op dat u in het kader van uw eerste verzoek om internationale bescherming dd. 17/09/2012 verklaarde dat u het Rijk een dag eerder binnenkwam, met andere woorden ongeveer 7 jaar geleden. We merken evenwel op dat u pas sinds uw tweede verzoek om internationale bescherming dd. 20/02/2014 regelmatig en ononderbroken in het Rijk verblijft. Het loutere feit dat u meer dan 5,5 jaar regelmatig en ononderbroken in het Rijk verblijft, volstaat op zich niet om van een doorgedreven integratie of hechte sociale of culturele banden met de Belgische samenleving te spreken.*

In de door u ingevulde vragenlijst verklaarde u 3 jaar OKAN te hebben gevolgd in Eeklo en een diploma bakkerij te hebben behaald. Daarnaast gaf u aan in een carwash te Brussel te werken en Nederlands te lezen en schrijven. Ter ondersteuning van uw verklaringen legde u een kalender/overzicht van lessen integratie en inburgering voor, een attest van maatschappelijke oriëntatie, een attest van inschrijving als werkzoekende en loonfiches en een overzicht van gepresteerde werkuren voor.

We wijzen er op dat de inspanningen die u leverde om zich in de Belgische samenleving te integreren, geen afbreuk doen aan het feit dat u op 14/04/2017 door de Correctionele Rechtbank te Antwerpen veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van 1 jaar wegens diefstal door middel van braak, inklimming of valse sleutels. Deze feiten werden door de Correctionele Rechtbank als ernstig gekwalificeerd.”

Uit deze motieven blijkt geenszins dat er terdege rekening werd gehouden met het feit dat de verzoekende partij van haar binnenkomst tot 21 maart 2014 minderjarig was en een Belgische voogd had. Op het ogenblik dat de verzoekende partij het verzoek om internationale bescherming ingediend heeft dat aanleiding heeft gegeven tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus was de verzoekende partij aldus minderjarig. Ook uit de rest van de bestreden beslissing kan niet worden afgeleid dat er met deze elementen rekening werd gehouden. De verwerende partij kan bovendien niet voorhouden dat zij hiervan niet op de hoogte was. Uit het administratief dossier blijkt duidelijk wat de situatie van de verzoekende partij is. Daarenboven heeft de verzoekende partij er in de ingevulde vragenlijst ook op gewezen dat zij drie jaar in een OKAN-klas heeft gezeten, namelijk het onthaalonderwijs voor anderstalige kinderen.

De Raad wijst er nog op dat het zorgvuldigheidsbeginsel de overheid de verplichting oplegt om haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het betreffende dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Artikel 23, §2 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat met de leeftijd van de verzoekende partij rekening dient gehouden te worden. Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt niet dat hiermee rekening werd gehouden. De verzoekende partij betoogt terecht dat de omstandigheid dat zij als minderjarige België is binnengekomen, hier deels is opgegroeid en haar vormende jaren hier heeft gehad, een invloed kan hebben op de beoordeling aangaande de banden die de verzoekende partij heeft met België, alsook de banden met haar land van herkomst. Daar er niet terdege blijkt dat de verwerende partij rekening heeft gehouden met deze elementen, maakt de verzoekende partij aannemelijk dat in de bestreden beslissing het zorgvuldigheidsbeginsel wordt geschonden.

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing wat impliceert dat hij niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid en niet zelf een belangenafweging kan doorvoeren.

Gelet op voorgaande vaststellingen, stelt de Raad vast dat de verzoekende partij een schending aantoonde van de materiële motiveringsplicht *juncto* artikel 23, §2 van de Vreemdelingenwet, alsook van het zorgvuldigheidsbeginsel. Het middel is in de aangegeven mate gegrond. De overige onderdelen van het middel behoeven geen verdere bespreking.

Nu uit het voorgaande blijkt dat de verzoekende partij een gegrond middel heeft aangebracht in het kader van de beslissing tot beëindiging van verblijf, dient er te worden vastgesteld dat deze beslissing uit het rechtsverkeer gehaald dient te worden. Bijgevolg heeft de verzoekende partij nog steeds verblijfsrecht en kan het bevel om het grondgebied te verlaten niet blijven staan, daar dit gestoeld is op de vaststelling dat de verzoekende partij zich op illegale wijze in België bevindt, *quod non*. Gelet op de rechtszekerheid dient ook de tweede bestreden beslissing, namelijk het bevel om het grondgebied te verlaten, vernietigd te worden.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De beslissingen van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 12 september 2019 tot beëindiging van het verblijf met verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten, worden vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig januari tweeduizend twintig door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. RYCKASEYS